

SZAKSZERVEZETE

SZEKSZÁRD

Hivatkozási szám: Mü. 114/ 2014/7.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 14/1857 - 3/2016	
Érkezett: 2016 DEC 23.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 db	ju

Ügyszám: IV/1857-2/2016

Tisztelt Alkotmánybíróság!

(szül.: an)
szám alatti lakos indítványozó nevében és képviseletében eljárva a korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő, egyéni ügyvéd útján előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványunk kiegészítéseket, a Tisztelt Alkotmánybíróság 2016. november 22. napján kelt – s általunk 2016. november 30. napján kézhez vett – végzésben lévő felhívásnak eleget téve az alábbi alkotmányjogi panasz indítvány

kiegészítést

terjesztem elő:

I.

A panaszindítvány alapját képező bírósági ítéletek – álláspontunk szerint sértik az Alaptörvény XV. cikkében megfogalmazott törvény előtti egyenlőséget.

A jogalkalmazás során általános érvényű elv a törvény előtti egyenlőség, amely a személyek általános jogegyenlőségének a bírósági eljárásra való vonatkoztatása (18/B/1994. AB határozat, ABH 1998, 570, 572.). Az Alaptörvény, mint korábban az

100

100

100

Alkotmány is a törvény előtti egyenlőséget jogérvényesítési szempontból deklarálja, tehát valójában eljárásjogi garancia arra, hogy jogainak érvényesítése tekintetében a bíróság (törvény) előtt mindenki egyenlő eséllyel rendelkezik (191/B/1996. AB határozat, ABH 1997, 629, 631.).

Ezen egyenlőség nem valósult meg a bírósági határozatok alapját képező peres eljárásban, ahol az I. fokon eljáró bíró egyoldalúan csak alperesi munkáltató általi kijelentésekre fókuszált, felperesi indokolást, bizonyítási indítványokat semmibe vette. Nem került vizsgálatra, hogy alperesnél milyen belső szabályozók rendelkeznek a rendkívüli felmondásra – pl. közalkalmazotti szabályzat, szervezeti és működési szabályzat -, holott ezek beszerzésére és vizsgálatára indítvány került előterjesztésre. Azaz indítványozó érdekében tett bizonyítási indítványok – holott relevánsak lettek volna – a bíróság által nem kerültek figyelembe vételre, csak a munkáltató indítványai kerültek teljesítésre, azaz a munkáltató a törvény előtt „egyenlőbb volt”.

Ekörben kívánunk kitérni arra a tényre is, hogy a tárgyalások során alperesi képviselő mind megszólalásaival, mind metakommunikációjával sértette indítványozó emberi méltóságát, láthatóan gúnyolta indítványozót alacsonyabb képzettsége, egyszerűsége, pszichikai állapota miatt, melyet az I. fokon eljáró bíróság nem akadályozott meg, direkt nem kívánt érzékelni, indítványozó képviselőjének jelzése ellenére nem utasította rendre alperesi képviselőket, s érezhetően bűnözőként kezelte indítványozót folyamatosan éreztetve vele alacsonyabb intelligenciája miatti megvetését is. Ez egyértelműen megvalósította a törvény előtti egyenlőtlenséget, a Pp. 134. § (1) és (5) bekezdésében, 2. § (1) bekezdésében, a 3. § (3) bekezdésében foglaltak sérelme okán is.

A Pp-ben szabályozott eljárási jogokat (különösen Pp. 164. §, 177. §, 190. §,) csak a munkáltató alperes gyakorolhatta, indítványozó nem, melynek kihatása lett a panasszal érintett határozatokra is, hiszen ilyen körülmények között a tényállás teljes körű felderítése nem valósulhatott meg, s a határozatokból kitűnik a Pp. 221. §-nak való nem megfelelés is ezen körülmények vizsgálata alapján.

Azaz álláspontunk szerint a törvény előtti egyenlőség nem került biztosításra az eljárás során.

Ekörben hivatkozunk arra, hogy mivel megkérdőjeleződött az elbocsájtás körülményeiről szóló jegyzőkönyv hitelessége - azaz **szabad szemmel is látható, hogy az aláíráson kívül a jegyzőkönyv nem biztosan teljesen hiteles, figyelemmel a fejléc elválasztó vonalának a hiányos hosszára is, valamint azon tényre, hogy indítványozó aláírása is megkérdőjeleződött – ezen ténykérdés sem került vizsgálatra, holott az aláírás nem felperestől (indítványozótól) származásának bizonyítottasága , a jegyzőkönyv hiteltelensége esetén az önkényes megkülönböztetés, a diszkrimináció fennálltának ténye is megerősítést nyerhetett volna.**

Az eljáró bíróságok szintén nem vették figyelembe az eljárás során, így ítéletükben sem, hogy felperest jogaira sem figyelmeztette a munkáltató a rendkívüli felmondás kapcsán (

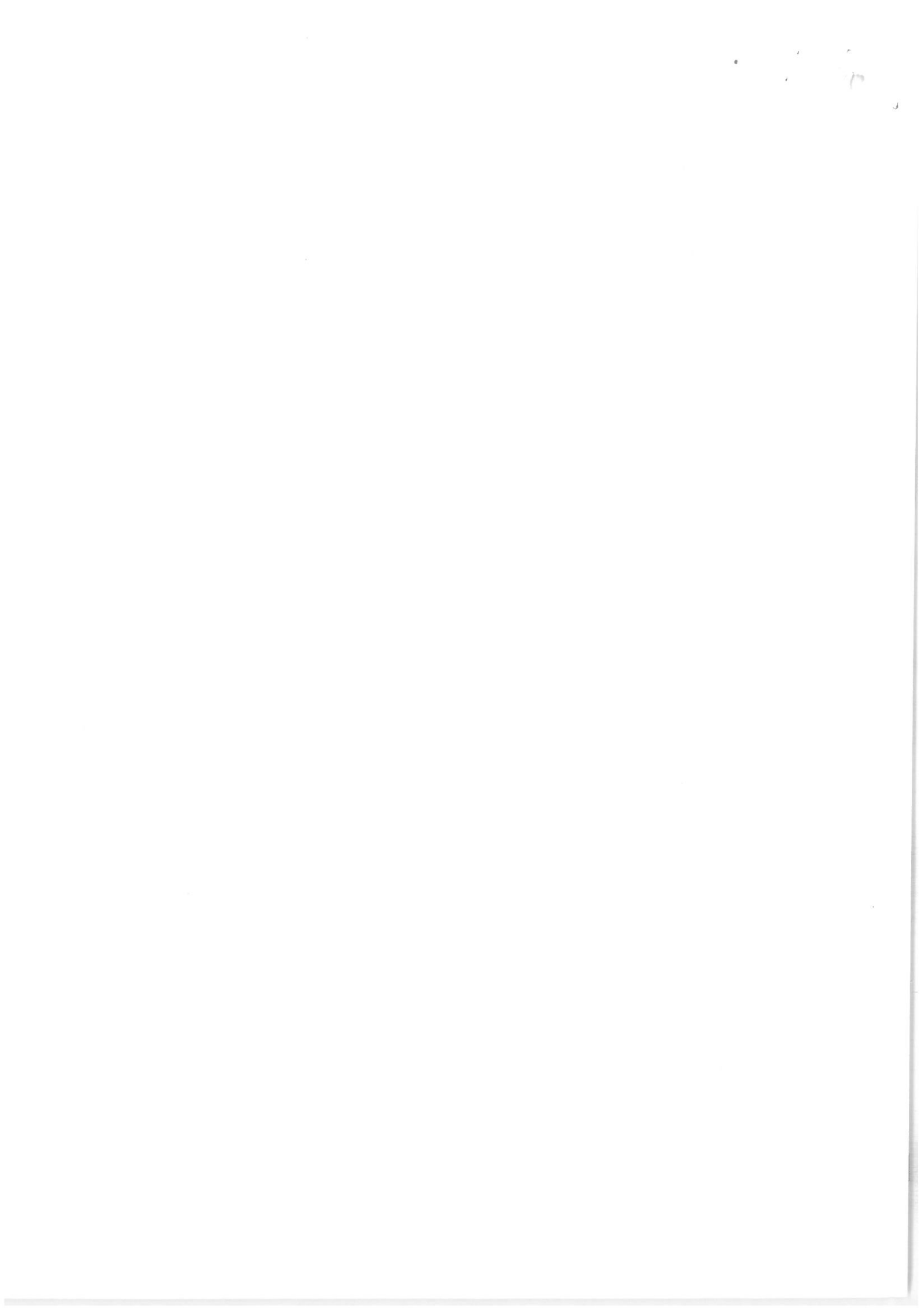
azaz jogi képviselőt nem vehetett igénybe) , direkt módon, rosszhiszeműen olyan helyzetet alakított ki a felmondás napján, melyben felperes alapjogai nem érvényesülhettek, kihasználva indítványozó alacsonyabb intelligenciaszintjét, tudatlanságát, így alperes magatartása a tilalmazott joggal való visszaélést megvalósította. A tárgyalási jegyzőkönyvekből, tanúvallomásokból, felperes személyes előadásából nyilvánvalóan kitűnik, hogy a célzat felperes jogviszonyának mindenáron történő, önkényes megszüntetése volt.

Ekörben – azaz a megszüntetéskor indítványozó védekezéshez való jogának korlátozása, jogi képviselő igénybe vételétől elzárása , melyeket szintén nem vizsgált a kereset értékelése során egyik bíróság sem – hivatkozunk az ILO 158. számú Egyezményében foglaltakra is, mely szerint a munkaviszony megszüntetés tervezett indokát a munkaviszony megszüntetést megelőzően kifejezetten és egyértelműen közölni kell a munkavállalóval annak érdekében, hogy a védekezését elő tudja terjeszteni a munkavállalónak joga van a védekezése során képviselőt igénybe venni, aki lehet szakszervezeti tisztségviselő, a munkavállaló által választott személy a vállalatban belül, vagy azon kívül stb. Ezen ténnyel sem foglalkoztak a bíróságok, mely szintén – álláspontunk szerint – az egyenlőtlenséget, a megkülönböztetést, az alapjogi sérelmet valósítja meg.

Nem vette azon körülményt sem figyelembe, mely a munkaviszony megszüntetését – azaz felperes ekkori viselkedését, megtéveszthetőségét, kényszeríthetőségét - jelentősen befolyásolta, azaz felperes idegrendszerének gyengébb funkcióképességét, kognitív és szociális kompetenciájának szintjét, érzelmi intelligenciaszintjét, pszichés sérülékenységének magasabb fokát – mely felperes személyes meghallgatása során nyilvánvalóvá kellett volna, hogy váljon a bíróság számára is, ha a pártatlanság elvét, a törvény előtti egyenlőség követelményét betartotta volna.

Az önkényes megkülönböztetés fennálltát erősíti azon tény is, melyet alperesi képviselő közölt a tárgyaláson, hogy nem jellemző a munkaviszony rendkívüli módon történő megszüntetése az intézménynél, arra 2012-től mindösszesen 2 nagyon súlyos esetben került sor, azaz alperes kifejezetten azt nyilatkozta, hogy „ csupán kettő került sor a munkáltató által kezdeményezett munkaviszony megszüntetésre. Az egyik esetben bűncselekmény elkövetése miatt, míg a másik esetben életet veszélyeztető magatartás kifejtése miatt”. Azaz ezen alperesi állítás is azt támasztja alá, hogy felperestől a munkáltató meg akart szabadulni. Azaz diszkriminatív módon került sor az elbocsájtásra, mely meglátásunk szerint nyilvánvaló. Meglátásunk szerint a képesség szerinti szelekció az egyéb tulajdonság, mely alapján a diszkrimináció történt.

Hiába hivatkoztunk az eljárás során a megkülönböztetés tilalmára, valószínűsítettük azt, a bíróságok figyelmen kívül hagyták az esélyegyenlőségi törvény által ilyen esetben előírtakat, mely szintén indítványozó törvény előtti egyenlőtlenségét támasztja alá.

Az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdésének sérelme körében kívánjuk megjegyezni azt, ami elhangzott az első fokú eljárásban a tárgyalás során is, s alperes nem vitatta, hogy indítványozó azon hitben volt, hogy a hétköznapi szóhasználati értelmű fegyelmet fog kapni, s szóba sem került, hogy olyan súlyú kötelezettségszegésnek minősíti az esetet alperes, mely jogviszony megszüntetéssel jár. Alperes teljes eljárása a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével valósult meg, az együttműködés követelménye sérelmet szenvedett. Ezen alpjogi sérelmet sem vizsgálta egyik bíróság sem, holott ennek is kihatása lett volna – álláspontunk szerint – a kereset elbírálására.

III.

XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme körében hivatkozunk továbbra is a tisztességes eljáráshoz való alapjog, a pártatlan bírói elbírálás sérelmére.

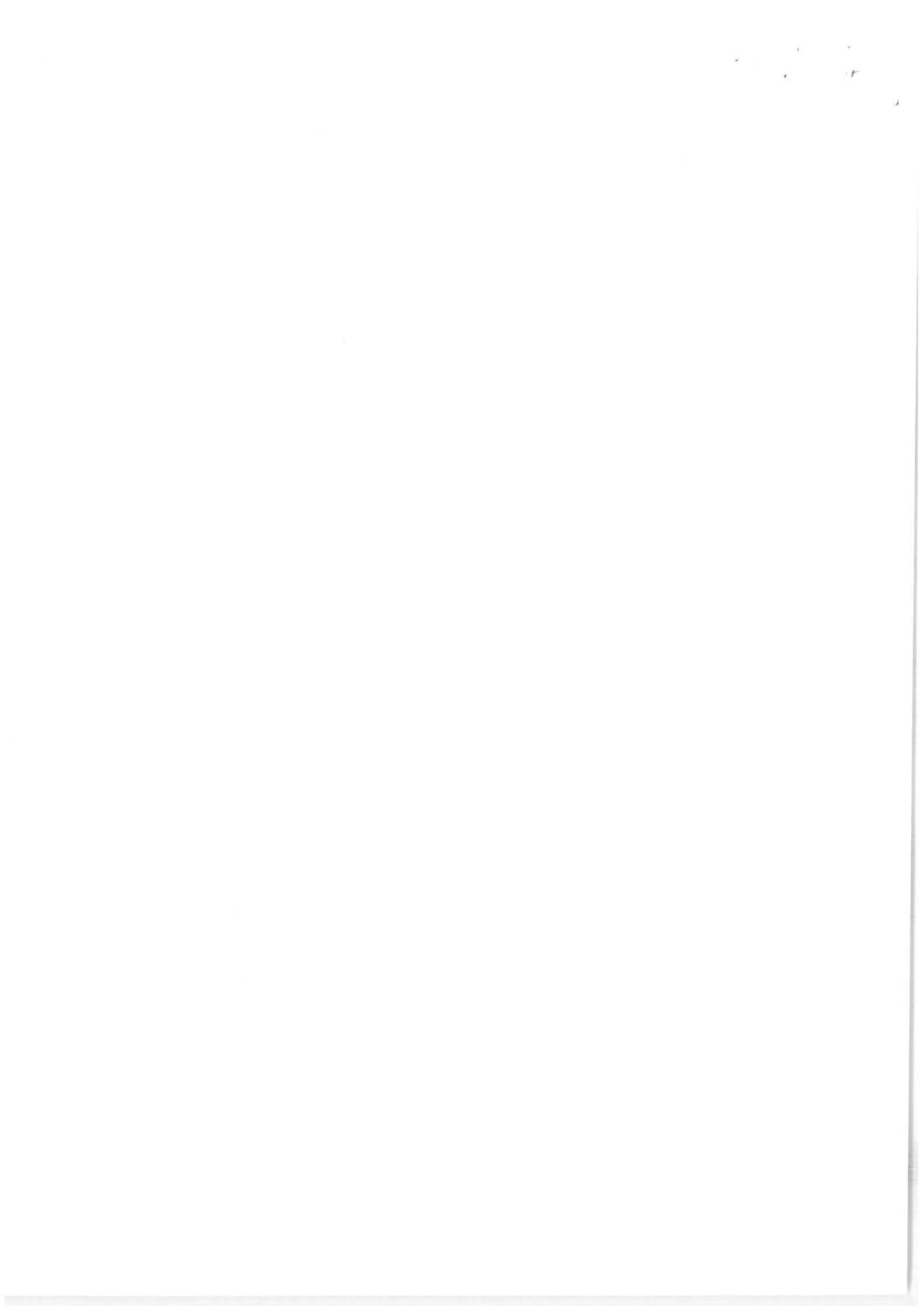
Ekörben előadjuk, hogy az elsőfokú bíróság felperesi indítványokat folyamatosan elutasította, annak ellenére, hogy felperes vitatta az esetről felvett jegyzőkönyv hitelességét, azaz azt, hogy ő azt aláírta volna, sőt a bíróság által nagy súllyal értékel két tanú vallomásának ellentmondása felett is elsiklott – nem vizsgálva azt, hogy az ellentmondások tükrében, illetve azon tény alapján, hogy a tanúk jelenleg is alperesnél jó beosztásban dolgoznak, azaz nem lehetnek érdektelenek - , s helytelen következtetéseket vont le egyoldalúan a tanúvallomásokból.

A tisztességes eljáráshoz való jog keretében is hivatkozunk arra – melyet fentebb már kifejtettünk -, hogy felperesi képviselő hiába indítványozta a közalkalmazotti szabályzat és az szmsz, valamint alperesi belső szabályzatok becstelását, melyek iránymutatást adtak volna arra nézve, hogy milyen jogkörökkel rendelkezik a csoportvezető, milyen előírások vannak hatályban alperesnél a rendkívüli felmentésre vonatkozóan.

A tisztességes eljáráshoz való jog keretében M/1. szám alatt csatoljuk a benyújtott fellebbezésünket, felülvizsgálati indítványunkat, melyeket a másodfokú ítélettel és a Kúriai döntéssel is összevetve látható, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog a bíróságok ítélkezése kapcsán nem érvényesülhetett. Erre utaló tények – melyekre fentebb hivatkoztunk - megjelennek a tárgyalási jegyzőkönyvben is (a második jegyzőkönyvet kérelmünk ellenére sem kaptuk meg, mely szintén a tisztességes eljáráshoz való jogunkat sérti), melyet M/2. szám alatt csatolunk. Álláspontunk szerint az is a tisztességes eljáráshoz való jog körében értékelendő, hogy egy ilyen lényeges kérdésben a bíróság nem kívánta felderíteni a teljes tényállást, s mindösszesen két tárgyalásból képes volt döntését meghozni.

IV.

„Az a kérdés, hogy a megkülönböztetés az alkotmányos határok között maradt-e, csakis a mindenkori szabályozás tárgyi és alanyi összefüggéseiben vizsgálható (...). Az

egyenlőségnek az adott tényállás lényeges elemére nézve kell fennállnia. Ha azonban adott szabályozási koncepción belül eltérő szabályozás vonatkozik valamely csoportra, ez a megkülönböztetés tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek kellő súlyú alkotmányos indoka van.” [21/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 73, 77- 78.]

Álláspontunk szerint konkrétan indítványozó esetében alkalmazandó A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény 33/A.§ (1) bekezdése e körben értékelendő, mely rendelkezés mindenféle részletszabályozás nélkül – pl. fegyelmi eljárás – lehetővé teszi a munkáltatónak a rendkívüli felmentés alkalmazását a munkavállalókkal szemben. Itt hangsúlyozni kívánjuk, hogy a rendvédelmi szervhez tartozó munkáltatóról van szó, ahol más szabályok vonatkoznak az ugyanazon feladatokat végző hivatásos állományúakra (Hszt.) és más a közalkalmazotti jogviszonyúakra, s megint más a Munka törvénykönyve hatálya alá tartozókra.

Jelen esetben a rendkívüli felmondáshoz kapcsolódó eljárás szabályozatlansága merül fel a közalkalmazotti jogviszonyúak , így indítványozó esetében is (mely korábban megvolt a Kjt-ben), míg az Mt. és a Hszt. szabályozott eljárást követ.

Azaz jelen esetben a normák koherenciája nem valósult meg, a Jat. 2.§ (4) bekezdés b) pontja alapján ugyanis „A jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabályilleszkedjen a jogrendszer egységébe, ”. A fent hivatkozott Kjt. rendelkezések meglátásom szerint nem illeszkednek a jogrendszerbe, mivel az Mt. rendelkezéseivel és az Alaptörvénnyel ellentétesek, így az Alaptörvény R cikkébe is ütköznek.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fenti kiegészítést is figyelembe véve alkotmányjogi panaszunkat bírálja el, s az abban foglaltaknak adjon helyt.

Szekszárd, 2016. december 20.

Tisztelettel:

DR. MAGYAR ANIKÓ ügyvéd
7100 Szekszárd, Arany J. u. 18. fsz. 4.
Telefon/fax: 74/414-415
Adószám: 52909546-1-57
Számla.sz.: OTP Bank Rt.: 11746005-20060100
Levegő s. tá.

TMRSZ által az alannerben képviselt

képviselésében eljárva

Mellékletek:

M/1. – fellebbezés, felülvizsgálati indítvány

M/2. – tárgyalási jegyzőkönyv

